

PN - Nuôi dưỡng tình yêu trong hôn nhân không phải là vấn đề đơn giản. Điều này đòi hỏi phải có sự phối hợp nhịp nhàng của cả hai phía. Chỉ cần một trong hai người không quan tâm thì đổ vỡ là điều không tránh khỏi.

Hai mươi chín tuổi, tôi đã từng chia tay hai mối tình, và khi gặp người con gái hợp nhãn, tôi quyết định kết hôn, bởi tôi nghĩ chúng tôi rất hợp nhau, cũng có việc làm ổn định, trình độ tương xứng. Điều tôi vừa ý nhất là em là một cô gái ngoan hiền, lúc trò chuyện luôn "dạ, vâng" thật dịu dàng, dễ thương.

Cưới nhau được một tháng, tôi bàng hoàng nhận ra mình còn rất nhiều điều chưa biết về em. Đại thể, em không biết nấu ăn và chẳng hề muốn xuống bếp. Em làm bất cứ chuyện gì cũng đòi hỏi sự "công bằng". Ví dụ, tôi mê xem đá banh thì em sẽ dán mắt vào màn hình tivi, tôi ghé nhà thăm ba mẹ thì em cũng về nhà mẹ ruột của mình, nếu bạn bè mời tôi đi ăn thì em sẽ đi hát karaoke với các bạn em...

Có lần, do tôi mãi mê xem bóng đá trên tivi nên không biết trời đổ mưa. Chỉ vì vậy mà khi ra lấy quần áo phơi ngoài sào, em chỉ dọn quần áo của em, còn quần áo của tôi em chưa lại, để ướt hết. Em bảo: "Không có lý do gì để em phải thu dọn quần áo cho anh trong khi anh cũng ở nhà. Như vậy không công bằng với em!". Tôi sững sờ nhận ra mình đã kết hôn với một người chỉ nghĩ đến bản thân chứ không biết vì người khác, dù đó là chồng... Tôi không thích ăn cơm ở bên ngoài, chỉ thêm bữa cơm gia đình do chính tay vợ nấu. Giả sử em vụng về chưa thể nấu ăn ngon thì tôi vẫn sẽ ăn cùng em, vợ chồng sẽ cùng nhau bồi đắp những gì còn thiếu hụt bằng cách chấp nhận và học hỏi... Nhưng cô gái ngây thơ hiền dịu ngày nào giờ như đã trở thành người khác. Em đưa ra điều kiện rạch ròi, nếu tôi muốn có người vợ đảm đang thì phải kiếm ít nhất mỗi tháng 10 triệu... Người đàn ông có thu nhập như vậy mới được quyền đòi hỏi.

Sau đó, em vẫn thản nhiên ăn cơm bên nhà mẹ, mặc cho tôi mua về linh kính trứng, thịt, rau, dưa... và xuống bếp một mình. Dĩ nhiên thằng đàn ông như tôi làm sao "chế tác" được những bữa cơm ngon khi không có sự hợp tác của vợ. Chán nản, tôi đăng ký cơm tháng ở một quán ăn gần cơ quan... Vợ tôi cũng không để ý; khi tôi bất mãn ngủ luôn tại cơ quan, cô ấy không đi tìm, không điện thoại mà lặng lẽ về nhà mẹ... kể tôi tôi. Sự can thiệp triệt để của mẹ vợ khiến tình cảm vợ chồng tôi ngày càng xa cách, cuối cùng cô ấy đề nghị ly hôn để "giải thoát cho nhau".

Hôn nhân của chúng tôi tan vỡ chỉ sau hai năm chung sống. Đến bây giờ, thú thật, tôi rất ngại tái hôn dù đã 34 tuổi.

Viết lại câu chuyện của mình, tôi chỉ muốn các bạn khi đứng trước ngưỡng cửa hôn nhân hãy tự hỏi: Các bạn đã chuẩn bị sẵn sàng để sống vì người khác chưa? Các bạn có thể cùng với một nửa của mình nuôi dưỡng và vun đắp tình yêu, để hôn nhân là sự khởi đầu của hạnh phúc chứ không phải là kết thúc của một tình yêu đẹp?